

اولین همایش ملی معماری، مرمت، شهرسازی و محیط زیست پایدار ۲۸- شهریور ۱۳۹۲

رویکردی جامع به معماری پایدار در ابعاد اکولوژی، انرژی و اقلیم

فریدون صالحیان

دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات آذربایجان شرقی، گروه معماری، تبریز، ایران

Architecture_1355@yahoo.com

Sustainable: پایداری، صفتی که چیزی را توصیف می‌کند که باعث آرامش، تغذیه و تأمین زندگی و در نتیجه به تداوم زندگی و طولانی کردن آن منجر می‌شود. معماری پایدار را میتوان به معنای خلق محیط پایدار انسان ساخت تعبیر کرد. شرط اساسی در نیل به پایدار محیطی برقراری تعادل پویا میان نظامهای مختلف محیط است. این شرط از دیدگاه علمی، دستیابی همزمان به پایداری ۱- نظام بوم شناختی ۲- نظام اجتماعی - فرهنگی ۳- نظام اقتصادی میباشد. معماری پایدار برقراری تعادل میان نیازها و خواستها انسان و شرایط دیگر ارکان نظام زیست جهانی در حال و آینده است. تأثیر انسان بر محیط از سال ۱۷۵۰ به بعد با پیشرفت صنعتی، با سرعت زیاد به جریان افتاده. این تغییرات از قبیل: تغییر در اشکال زمین، تغییر پوشش گیاهی، تغییر در ماهیت خاک ها، آبها، انواع جانوران، استخراج معادن و ... میباشد. امروزه یکی از مهمترین مشکلاتی که انسان با آن رو به رو است بحران محیط زیست و افزایش نیازهای وی از محیط و توقعات وی از آن است. این توقعات در حال حاضر از تعامل چهار عامل عمده در حال شکل گیری است.

۱. افزایش جمعیت

۲. افزایش توقعات انسان

۳. پیشرفت تکنولوژی و فن آوری و تأثیر آن بر محیط

۴. رفتار انسان در ارتباط با محیط خود

این مقاله در تلاش است تا با روشی توصیفی - تحلیلی و با استفاده از مطالعات کتابخانه‌ای رویکرد جامع به معماری پایدار در ابعاد اکولوژی را مورد بررسی قرار داده که پایداری: مجموعه‌ای از وضعیت‌هاست که در طول زمان تداوم داشته باشد. و هدف از یک معماری پایدار یک توسعه پایدار است. ما نیز از معماری به عنوان پدیده‌ای نوین که دستاورد رابطه منظم و دو جانبه انسان و طبیعت است، برای ملموس کردن استفاده نموده تا بتوانیم اهداف ذیل را تجلی بخشیم.

- حساس شدن مخاطبیت نسبت به محیط و نگاه معنایاب به پدیده‌ها
- درک صحیح از طبیعت و آموزه‌های طبیعت با توجه به تولید و مصرف انرژی
- پیدا کردن رابطه‌ای هدفمند و منطقی میان انسان و طبیعت

▪ کسب بینش و دانش از عناصر و آموزه‌های طبیعت در جهت رسیدن به توسعه‌ای پایدار

واژگان کلیدی: معماری پایدار، توسعه پایداری، انرژی، اقلیم، هویت، فرهنگ

مقدمه :

در استکهلم سال ۱۹۷۲، سازمان ملل متحد اولین گردهمایی برای بحث درباره خطرات محیط زیست را با عنوان کنفرانس ملل متحد در مورد زیست بوم انسانی برگزار کرد. در آن اصولی به منظور حل مسائلی از قبیل تمایل به اقدامات گروهی برای حفظ بوم شناسی (اکولوژی) زمین، مسئولیت کشورها در مورد آلودگی فرامرزی، استقلال و حاکمیت کشورها بر منابع ملی و حق و حقوقشان در توسعه مطرح شد. دومین کنفرانس بزرگ زیست بوم سازمان ملل متحد (در مورد محیط و توسعه مشعور به اجلاس سران زمین) که در ریو در اوایل ۱۹۹۲ برگزار شد، به گونه ای به مطلب پرداخت که فقط تعداد کمی از فرآیندهای فیزیکی مورد بحث، به درستی در مقیاس جهانی اتفاق می افتند. مشهورترین موارد، تخریب لایه ازن استراتسفر و موضوع اصلی برنامه ریو- یعنی تغییر آب و هوا بود. لایه ازن استراتسفر در ارتفاع ۱۵ تا ۵۰ کیلومتری، از حیات در مقابل آثار خطرناک اشعه ماورای بنفش محافظت می کند. تخریب این لایه باعث سرطان پوست و افزایش ابتلا به آب مروارید چشم در انسان و حتی خطر آسیب دیدن سیستم های دفاعی بدن می شود. همچنین نقص عضو و بدشکلی در زندگی گیاهی هم رخ می دهد. تخریب لایه ازن از طریق مواد شیمیایی هالوژن دار ساخته دست بشر در سال ۱۹۷۴ مطرح شد که افزایش اثر گلخانه ای و بالا رفتن درجه حرارت کره زمین را حادث می شود و خود به افزایش دمای اقیانوس ها و ذوب شدن یخ ها منتج می شود، افزایش سطح دریا، باعث طغیان آب از مناطق ساحلی سطح پایین، که موجب ناپدید شدن بسیاری از جزایر مرجانی اقیانوس آرام می شود. البته باید اذعان داشت که بسیاری از مشکلات زیست محیطی همانند آلودگی آب، فرسایش حاصل از باران های اسیدی، گسترش بیابان و جنگل زدایی ممکن است در مقیاس جهانی رخ ندهند. با این وجود این امور، اجرای مرتبط یک سیستم جهانی واحد در نظر گرفته می شوند.

طراحی پایدار :